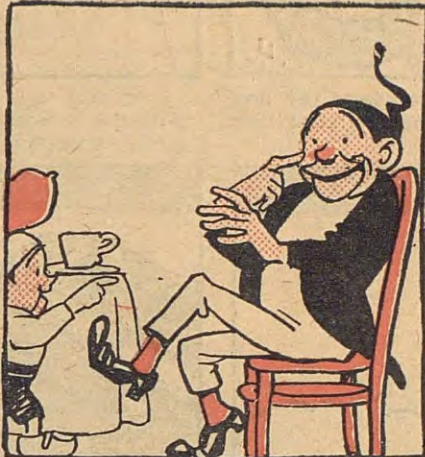

VIROLET

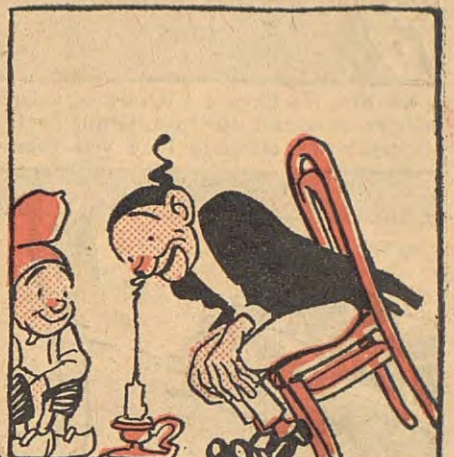
E L S R E C U R S O S D ' E N P A T U F E T

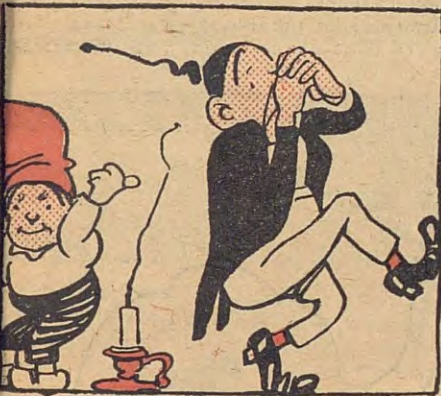
Un vespre, després de sopar, el nostre Violet va restar dormit profundament i en una forma tal, que el nas li quedà per complet dintre la copa de l'aigua.

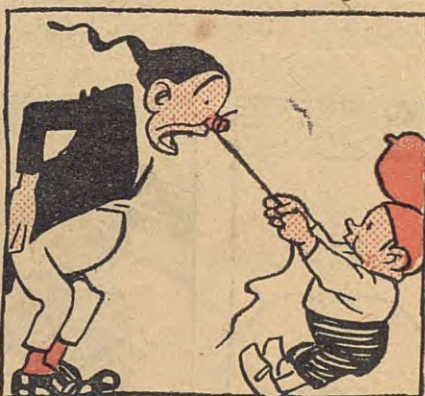
Quan en Patufet va entrar al menjador, el seu company va despertar-se i amb la més gran de les sorpreses veieren que el nas d'en Violet s'havia arronsat amb la fredor de l'aigua.

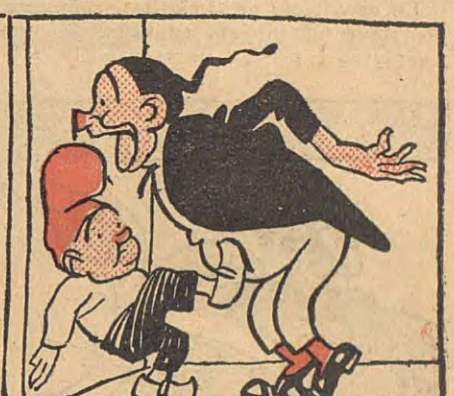
Desesperat de veure's gairebé sense la natural protuberància que tant caràcter dona a la seva popular fesomia, Violet pregà al seu amic que l'ajudés a cercar el remei...

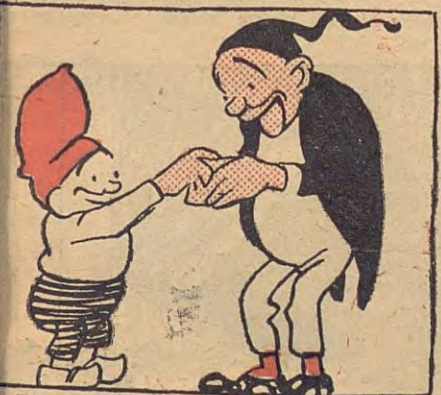
...per a fer tornar la tarota al seu esplendor primitiu. En Patufet provà d'escalfar-lo, car sabia prou bé que la calor dilata els cossos. Però aquell es cremava i Violet no podia sofrir la dolorosa experiència.

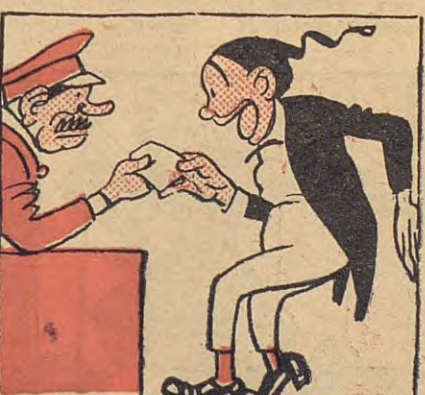
Estudiant les maneres més distints per a lograr el propòsit, provaren de lligar un cordill al nas i estirar-lo amb tota la força. Mes aquest procediment tampoc tingué èxit.

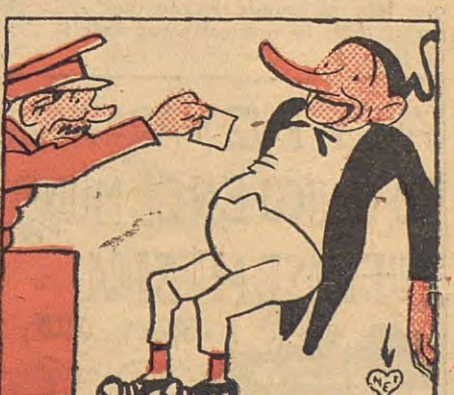
Per acabar de provar totes les coses de possible eficàcia, enganxaren el nas amb goma de la més forta i en Patufet pegava al seu company bons cops de peu a la panxa. Més tot era en val

Finalment, en Patufet tingué una idea genial.—Té—va dir.—Aquí tens una entrada per al circ de Novetats.—Violet, més content que un gos amb un os, sortí al carrer...

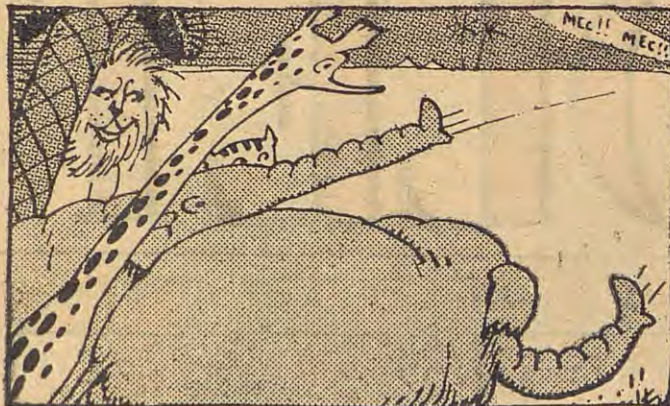

...i es presentà al teatre. Però, a l'anar a entrar, els homes que hi havia a la porta li digueren, posant la cara ferrenya:—Noi, vas errat de comptes. Aquesta entrada és de la funció d'ahir.

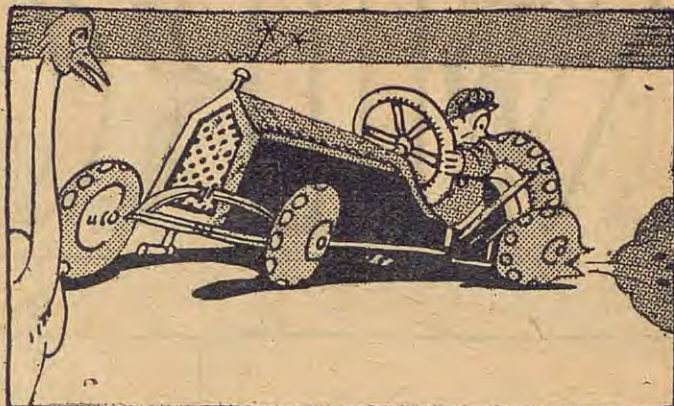

I Violet es quedà amb un pam de nas! D'aquesta manera—merçès a l'enginy de l'enginyós Patufet—va aconseguir que el nas tornés a ésser tal com sempre havia sigut.

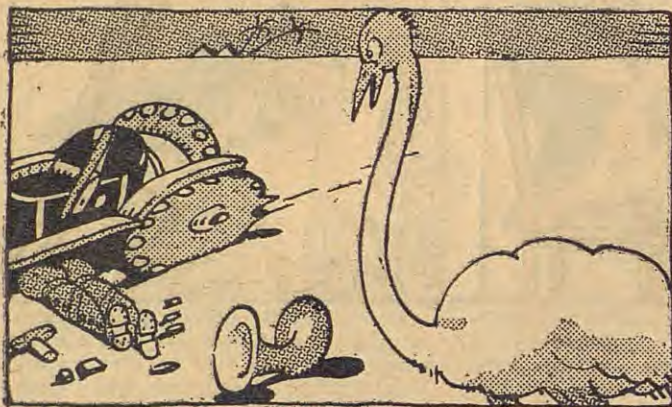
L'AVESTRUÇ MERAVELLÓS

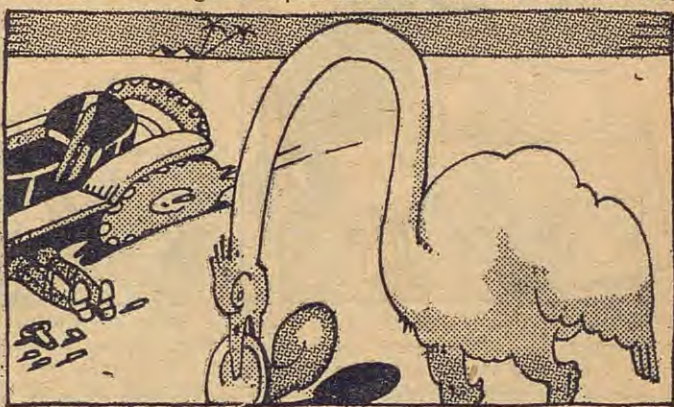
Un dia, les feres del desert es veieren sorpreses per uns crits continuats i desconeguts que devia exhalar alguna bèstia totalment estranya i de veu potent.

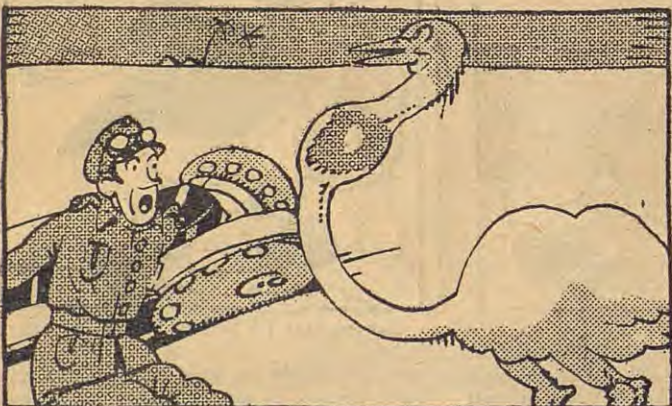
Aquesta «bèstia» no era altra que un automòbil conduït per un arriscat explorador. Les feres—que ja no les tenien totes—fugiren espavorides en esclatar un neumàtic.

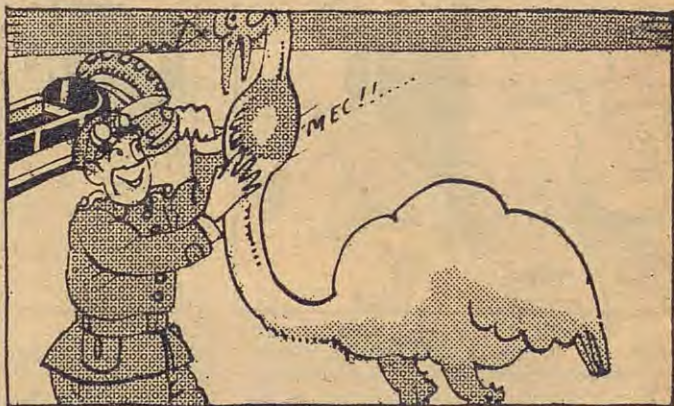
En canvi, ple de curiositat, comparegué un avestruç, que semblava tot intrigat en veure les manipulacions que feia l'explorador per tal de reparar l'averia.

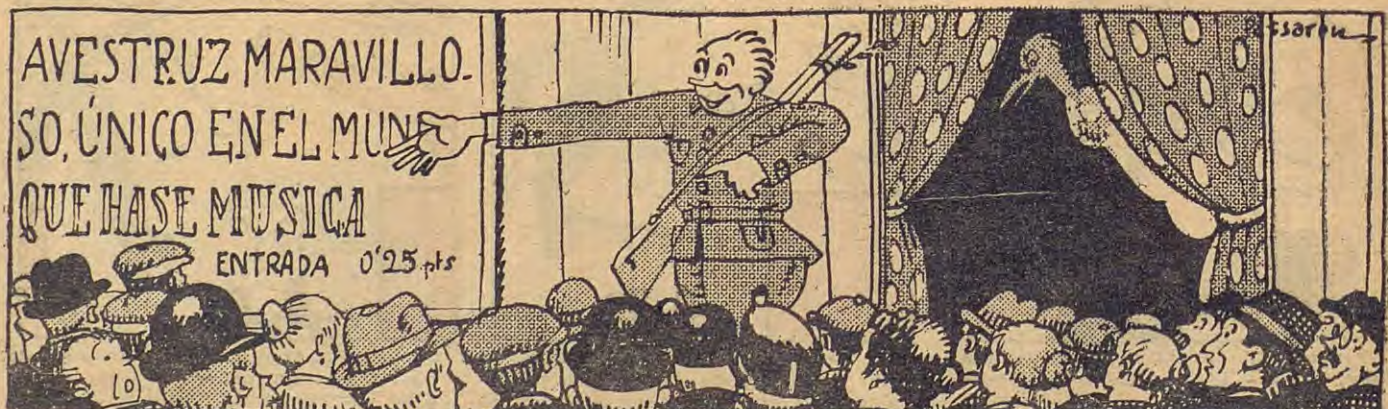
A la bèstia li cridà l'atenció la bocina que havia caigut a terra. La picà suaument i en notar que es tractava d'una cosa tova, cregué que era bona per a menjar i en un moment se l'empassà.

Es a dir: no se l'empassà del tot, car per més esforços que féu, no pogué lograr que anés gaire més avall de la gorja. Amb la natural estupefacció, l'explorador s'adonà de la facècia de l'avestruç.

I ja estava a punt de sulfurar-se del tot—puix comprenia que la bocina li faria falta per avisar a la gent (?) del desert—quan, en apretar el coll de la bèstia, el «mec-mec» que produïa, li suggerí...

...una idea que posà a la pràctica tot just arribat a Europa, on s'apressà a marxar sense intentar més exploracions. Verament, constituí un èxit d'aquells que no n'hi han gaires la presentació al públic de l'avestruç meravellós, que feia una bona estona de musica pel mòdic preu de vint-i-cinc cèntims.

R E C E P T A S A L V A D O R A

El pobre Sabatasses havia agafat una febrada (fóra millor dir que la febrada l'havia agafat a ell), que no se sabia pas com en sortiria.

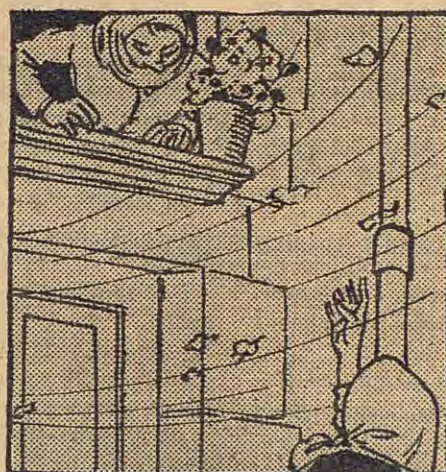
La família havia provat els remeis de la Miloca i de la dida de cà'l Xerboter i els elixirs de la Filomena i els raves fregits del Totosap... i la febrada no cedia.

El cas era perdut! Doncs, perdut per perdut, tant se valia provar el metge. A vegades!... Tal resolució extremada fou presa a tres quarts de quinze de la nit, o sigui prop de les tres de la matinada.

Feia una tramontanada que s'ho enduia tot. La Quima demanà pel senyor metge, però la criada d'aquest li digué que el doctor Peptona covava un costipat i que no podia sortir.

La Quima li explicà fil per randa els símptomes de la dolença del pobre Sabatasses, per tal que el doctor Peptona li receptés el que feia el cas, sense tenir de moure's del llit.

A fi que la recepta no voleiés amb el vent, la minyona la lligà amb una pedra i la deixà caure prop de la Quima, tot dient:—Diu el senyor metge que li dongueu tot d'un cop.

I, a poca estona, ja teníeu a la digna família del respectable Sabatasses, fent esforços veritablerment titànics per a complir fielment les ordres del doctor Peptona.

Quan, a l'endemà, el metge va anar a cà'n Sabatasses, va trobar a tots entusiasmat:—Ens ha costat molt fer-li pendre la píldora i fins se li ha esqueixat la boca, però la febre li ha baixat...

...i està d'allò més, eixerit. — Però, què li heu dat?—féu el doctor, estranyat.—Ai, ail... La píldora que va tirar per la finestra la seva criada, ben embolicada en un paper!

NIRET

El Cavaller de la Creu

(Continuació)

Pocs moments més tard va obrir-se una reixeta de la porta ferrissa, i la resplendor d'una teiera enrogí les vestidures blanques del cavaller, rellicant la llum per la finor de la malla.

—Qui sou vós que heu fet tan aldarull?

El cavaller respongué:

—Sóc l'amo...

—Eh?...

—Sóc l'amo d'una espasa cansada de segar caps de turc.

—Aquí no en fem cas d'espases.

—Pas a un templar de Sant Jordi de l'Aljama, pas a la Creu vermella!

Aquestes paraules degueren fer impressió en el servent, que corregué a son amo:

—Mossenyor! Diu que és un templar de Sant Jordi. Porta la creu!

—Malviatge Tortosa, l'Orde i tots els que la governen! Obra'l, que amb aquesta gent no s'hi pot jugar. Però si vol aculliment, fes-lo passar a la sala d'abaix, que no destorbi.

El servent corregué a obrir, quan ja el cavaller es disposava a trucar altre cop.

—La Creu de Sant Jordi sempre serà ben rebuda en aquesta casa—remugà amb hipocresia el servent.

—Paraules de bon cristià... El vostre amo?

—Descansa, senyor.

El cavaller, que duia l'espasa nua sota el braç, no havia deixat de veure, amb els ulls acostumats a la foscor, unes ombres redossades als arbres i el llampec de qualche fulla d'acer fora de la veina.

—Sembla que es guarda bé el senyor del Castell-Isard!

—Els bons cavallers marxen a les Creuades, i aquí només hi queden la pobrissalla i els malfactors.

—Ben pensat... Digueu al senyor del Castell-Isard que en Giralt de Bellaguait vol veure'l!

El servent l'examinà de cap a peus.

—Vós bromegeu, senyor... El personatge que dieu, no en fa pocs d'anys que és mort!

—Sí, ja ho sé, però l'he trobat i m'ha fet un encàrrec pel vostre amo...

El servent estigué a punt de clavar-se a riure.

—Sabeu que és mort i dieu que l'heu trobat?

—Llengua-llarg del diable! No et toca a tu esbrinar les coses, sinó a ton amo! Fes el que et dic o...

El servent aixecà la veu, fugint cap a dins de la casa:

—A mi, servents de Castell-Isard, que m'assassinin!

Les ombres misterioses, deixant l'amagatall, avençaren vers el cavaller, qui atansant-se a un arbre altíssim que ombrejava la paret mestre del castell, empunyà l'espasa, fent-la giravoltar amb gran destresa.

—Bé rebeu als templers, mal llamp us baldi a tots, cadellada de llops! Però jo no em donc a la primera escamesa... A Constantinoble, vàreig tallar les orelles a deu turcs que feien una sardana davant meu!... A Hongria vàreig passar de banda a banda a sis jueus... Pel màrtir de Capadócia, patró dels cavallers del castell de l'Aljama, que no en quedareu un per contar-ho ni he de deixar al castell pedra sobre pedra!

Les ombres, que veien llampegar l'espasa, eren cada vegada més nombrosos, i el cavaller no era tan temerari que no conegués el perill!

Mentre amb la dreta mantenia a ratlla als gosats, amb l'esquerra semblava acariciar el tronc de l'arbre... Quin pensament tenia?

Les ombres, creixent, llensaren un crit de guerra:

—Firam!

I s'abraonaren a... A qui? Les dagues, cegues, s'erren clavades a l'escorça de l'arbre. I tronc amunt, arrapant-se com un gat, pujava el cavaller, apresonant amb les cames la robusta soca.

El cavaller arribà a les branques. Una d'elles, per grat incert, batia els porticons de la finestra enllumenada. El templar que a si mateix s'anomenava Giralt de Bellaguait, llest com una moneca, va pendre aire i d'un bot va ficar-se a dins de la cambra.

Les ombres havien perdut el rastre i unes amb altres, flastomant, semblaven acusar-se de la desaparició del cavaller.

—Era un diable!

—Era una bruixa!

—Duia ulls de foc!

—L'espasa li espurnejava...

—Doncs era Sant Miquel!

—Sí, sí, era Sant Miquel!

—I contra els sans nosaltres no hi podem, per molt que pagui l'amo! Sant Miquel, era Sant Miquel!

El cavaller es trobà sol en la cambra, però prop de la porta del fons s'oïa gent que parlava. El cavaller s'hi atancà:

—Mossenyor, és que ha dit que era en Giralt de Bellaguait!

—Impossible! En Giralt va morir!

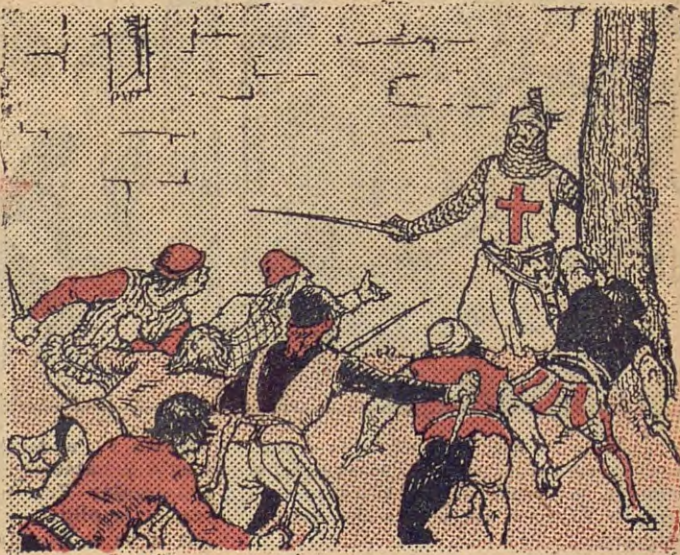
—El cavaller diu que en Giralt és mort, però que li ha fet un encàrrec per a vós...

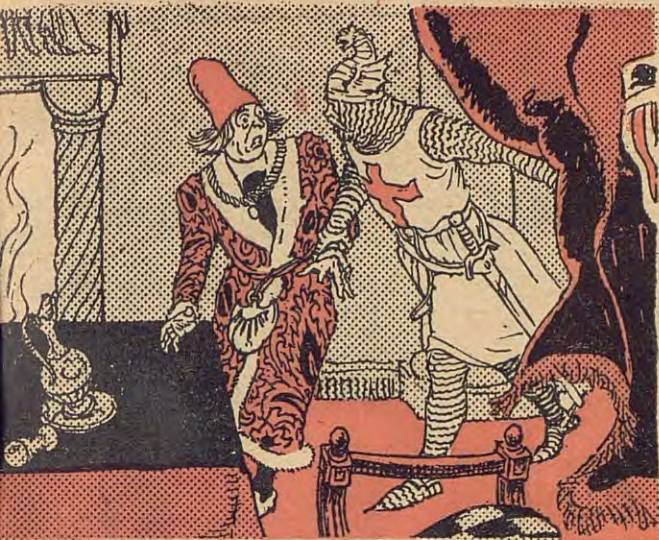
—Bé, bé... Giralt o no Giralt, que en passin via els d'abaix...

—Són una vintena. Mort o viu, en Giralt pot donar-se per mort.

—Els morts no moren mai, cap de trons!—cridà, ofegant una riallassa, una veu sepulcral.

En Jaume del Fonollar, qui era el qui parlava amb el seu servent, restà de marbre. Si el sangren no li treuen sang. El servent, esporuguit, arrencà a córrer.

En Giralt, prenent per la mà a en Jaume, el portà a la cambra, tancà la porta i passà el forrellat.

—Hola, Jaques! No m'esperaves tan aviat, oi?—féu, amb sarcasme, el cavaller.

—Vós legalment sou mort!... Ni els ossos vostres queden en la Sagrera...

—Els ossos del rabadà que va morir uns dies abans del meu crim... Ja els has fet fonedigos?

—No m'insulteu, que ningú us creurà! Al poble ja ningú es recorda de vós... Els vells us tenen per mort i ben mort... Els joves no saben qui sou... A què veniu?

—Tinc un document teu en què reconeixes els meus drets!

—I què heu de tenir! Recordeu, que a la tornada de Síria, un foc destruí vostres vestidures, i vostra tenda de campanya, sense donar-vos ocasió a recollir res? Vós duríeu damunt el pergami, però els pergamins es tornen cendres!

—Ah, incendiaril! Fou un emisari teu el qui arborà la meva tenda, la tenda que va regalar-me el Diadoc de Grècia!

—Fou... qui fou, el Destí!

—Monstre abominable!... Tens sort de què em fas riure... Pobre infeliç, que em tenies per tan babau que portés damunt un document de tanta vàlua! I tu no sàbies que el pergami cremat a Síria era una còpia i que l'original estava arxivat al Castell de l'Aljama?

En Jaume llensà un crit de ràbia.

—Ah, dissortit!... Però no, no em deixaré pendre res... Es meu, meu tot, els documents ho canten... Mort en Guifre de Ces Aroles, jo sóc l'amo absolut...

—Pobre Guifre! Qui sap de què va morir, sots la vigilància d'un home tan de bé com tu!

—Jo he fet créixer l'heretat!

—Sí, ja ho he vist, per la remunta del castell... Per pedra que hi basties, escanyaves a un pobre, no és això? Tantes pedres, tants pobres escanyats! Compte rodó! I mira que n'hi han de pedres!

—Giralt!

—Ah! Em recordes el nom? Ja anem bé! Però t'adverteixo que tinc Mossenyor, ho sents?

—No, no! Vós no teniu el document.

—E! vols veure?—i el cavaller féu acció d'obrir la malla.

En Jaume, acovardit, va caure de genolls.

—Perdoneu, Mossenyor... Tants anys fora, ja m'havia acostumat a creure'm amo de tot... Vos tenia per mort... Una caiguda de cavall...

—Sí, prop de Jerusalem... Una cosa estranya! Anava entre amics i algú burxà l'anca del meu cavall. En caure, el corcer va arreplegar-me a sota, i vaig quedar estabornit, que em deixaren per mort... Veig que seguies els meus passos amb interès—observà, sarcàsticament, en Giralt.

—Però de tot heu sortit en bé, i vaja, sí, sentia que tornéssiu, però ja que sou aquí... Vós maneul!—digué amb fingida humilitat l'antic servent.

En Giralt el contemplà de cua d'ull, féu una mitja rialleta i afegí:

—Doncs, no en parlem més del passat... Donem per mort a en Giralt de Bellaguait? Deixem-lo a la Sagrera... Ja sé que has fet nova la Sagrera. Així fóra difícil desenterrar als passats, no és cert? Ets un home prudent... I jo que et tenia per un minyó sense murrieta! Fora el perill de què algú volgués comprovar un dia si el rabadà era en Giralt. Resoltament ets un home precavut.

—No gaire...—se li escapà de dir a en Jaume.

—Es clar, en no saber obtenir el pergami fatal. Un descurt tothom el té... Vaja, vaja, crida a la teva gent... I diga'ls... el que vulguis, que sóc un parent de lluny, el diable, si et plau... Tractant-se de tu, això del diable ho creuran tots.

—Massa porteu la creu roja damunt.

—Veritat. Tu no saps quant útil és aquesta creu damunt nostre... Apa, crida...

El mateix Giralt descorregué el forrellat i obrí la porta.

En Jaume cridà, i el seu servent entrà, amagant-se sota la mànega una eina.

—Jusipó; des d'avui honrarei a n'aquest parent meu, com a mi propi; feu-ho saber a tots. Voldreu dormir, potser?

—Sí—respongué en Giralt, que es sentia fadigat.

—Doncs, prepara-l'hi la cambra de dalt. La meva, senyor... parent, que no mereixeu menys.

En Giralt, agafà pel puny de la mà armada a en Jusipó i apretà.

La fulla de l'eina, entrà dolorosament en la carn del braç i la munyeca. En Jusipó llensà un crit.

En Giralt el deixà anar, al temps que queia de la mànega el coltell.

—Perdoneu, Jusipó, el costum de menar presoners, m'ha donat mà de ferro. No us volia fer mal.

En Jaume comprengué que era estat descobert en Jusipó i es mossegà els llavis.

En Jusipó, aguantant-se fort la munyeca per a contenir la sang, guià a l'hoste. Els seguia en Jaume.

En Giralt no era amic de reraçagues.

—Vós, parent Jaume... féu-me la mercè d'anar davant com a amo de la casa.

I en Jaume, ofegant l'ira que l'arborava, es posà a la vantera del grup.

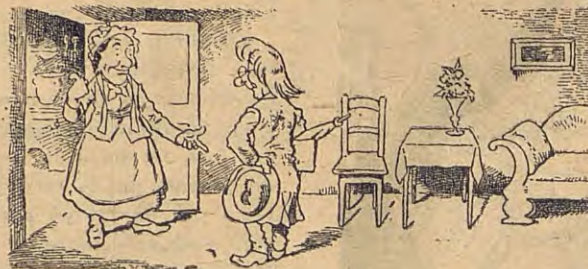
(Continuarà)

CERCANT QUIETUD

«Una cambra per llogà
veig que porta aquest anunci.
A veure si em convindrà».

«Aquí hi estarà molt bé.
Com la casa és tan quieta,
no es destorbarà per res».

Al filosof, la quietud
li és del tot necessària
per fè un escrit degut.

El tic-tac continuat
del rellotge de la cuina
del treball l'ha destorbat.

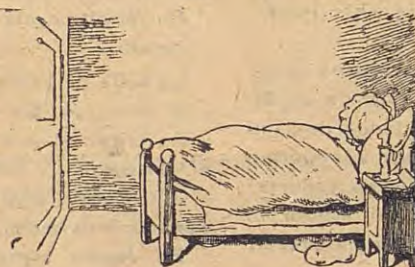
El savi surt amantent
i, caminant de puntetes,
para el rellotge al moment.

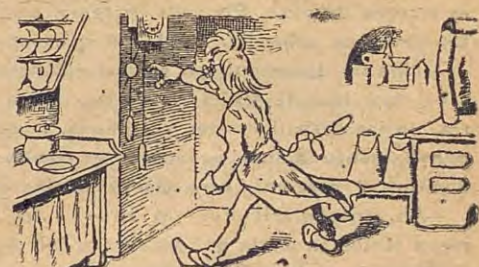
La mestressa des del llit
no sent el soroll del pèndol.
«Què deu haver succeït?»

Prest s'aixeca, i està clar,
sortint del quarto al defora
el rellotge fa marxar.

I contenta de lo fet,
se'n torna a la seva cambra
per a dormir un ratet.

El tic-tac marejadó
al filosof i gran savi
el fa sortir de fogó.

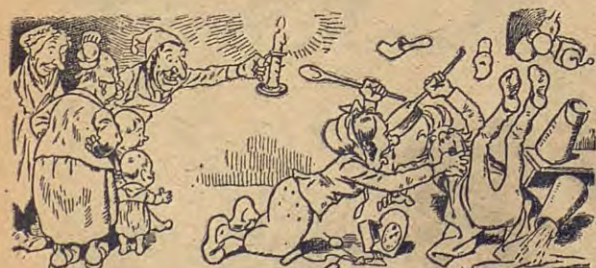
La dispesera, al revés,
com que hi està acostumada,
amb el tal soroll dorm més.

«Aquest estre ha d'esclafà!»
crida el savi. Diu la dona:
«Vostè prou se'n guardarà!»

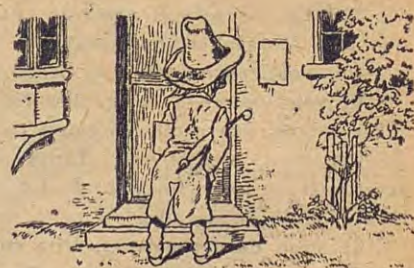
D'un mal mot un altre en ve
i la cosa tant s'enreda,
que la baralla esdevé.

Vénen veïns esverats
i ells es peguen i esgarrapen
talment com solen fè els gats.

«Un duro vall!» «Aquí el té.»
«Vostè és un rucl!» «Vostè un ase!»
«Mil gràcies!» «No hi ha de què»

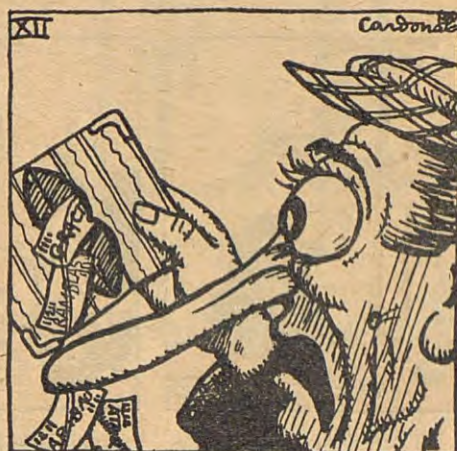
Hi ha una casa vora un hort
on lloguen també una cambra:
I va a provar millor sort.

A les dotze del mig-dia

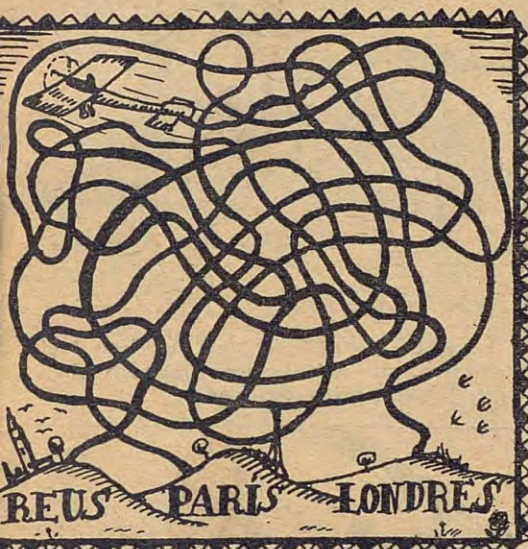

El «guarda-seguretat»

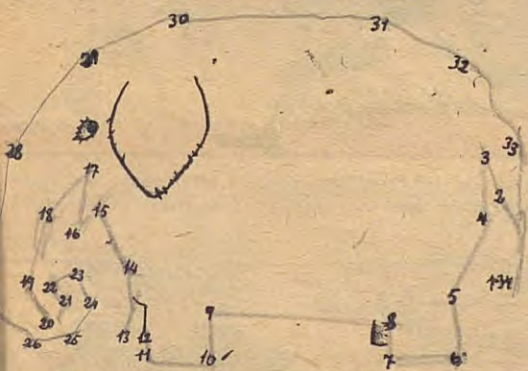
La cartera contenia

LABERINTE

D'on ve l'aeroplà?

ENTRETENIMENT

Resseguir correlativament els números amb llapis o ploma.

NOU SISTEMA DE PASAR CINGLES

Ara s'enfila a una muntanya.

Veu venir un aligot...

...i tot seguit s'apanya...

...perquè al gos clavi l'unglöt

I un cop ja és a l'altra banda, el traspassa amb el bastó.

I després, tres magarrufes. I s'ha acabat la funció.

(De «Le Petit Illustré»)

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Als rodolins incomplets:

Com si no n'hagués fet prou tira a terra un cistell d'ous. En el bell mig del carré ensopega amb un cabrè. Amb actitud molt irada el persegueix la gentada.

A l'entreteniment: Un vapor.

Al jeroglífic: Col·legi-al.

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

Valuosíssims premis!

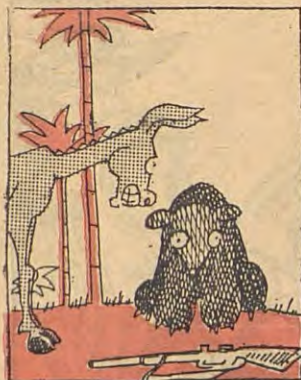
El dia 31 d'aquest mes fineix el terme d'admissió. Llegiu les condicions publicades en números anteriors

SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

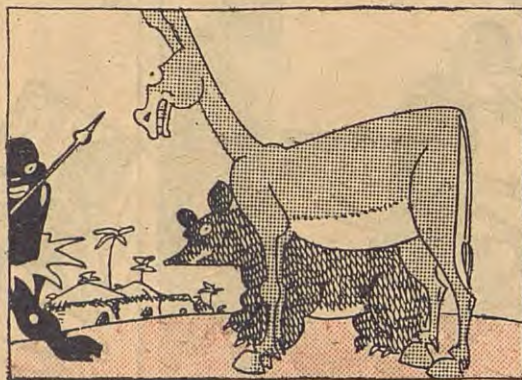
PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ptes.	PATUFET solt	Fora	6 — Ptes.
> amb fulletó novel·la	>	7'50 >	> amb fulletó novel·la	>	8 — >
> > i VIROLET	>	13 — >	> > i VIROLET	>	13'50 >
VIROLET solt.	>	5'50 >	VIROLET solt	>	6 — >

LES AVENTURES D'UN BURRO I UN ÓS

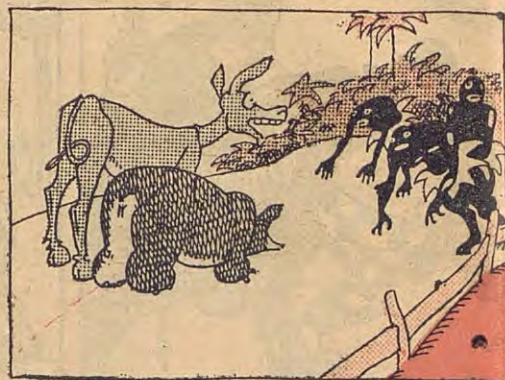
(Continuació)

En veritat, després de l'aventura del fusell varen quedar un xic cap-cots.

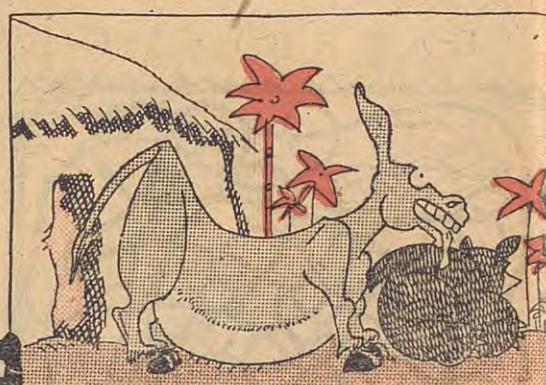
L'arribada d'un negre molt negre va animar-los un bon tros, veient noves coses a fer.

Arribaren altres negres, qui donen mostres de gran joia, amb la més alta sorpresa dels dos amics que esperaven morir a l'ast.

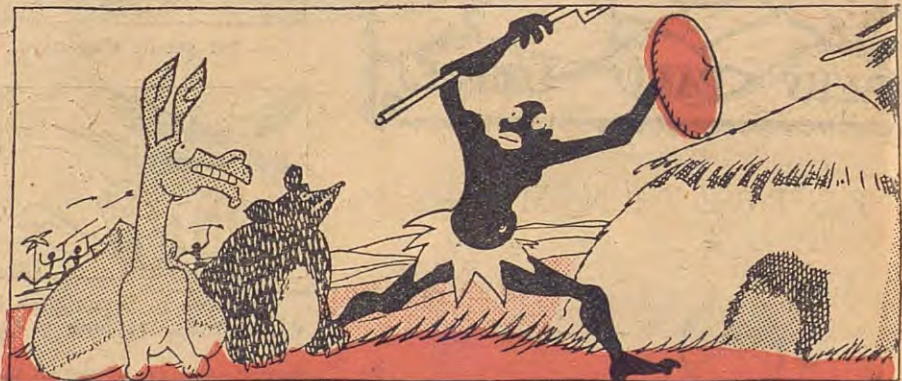
«A la cuenta» els negres els varen pendre per dues divinitats del gran «Manitú». Dit això, res té d'estrany que els hi posessin un mantell i una corona a cada un.

I tan bé els peixaren, els nodriren i els alimentaren, qua esdevingueren molt grassos i amb prou feines podien caminar.

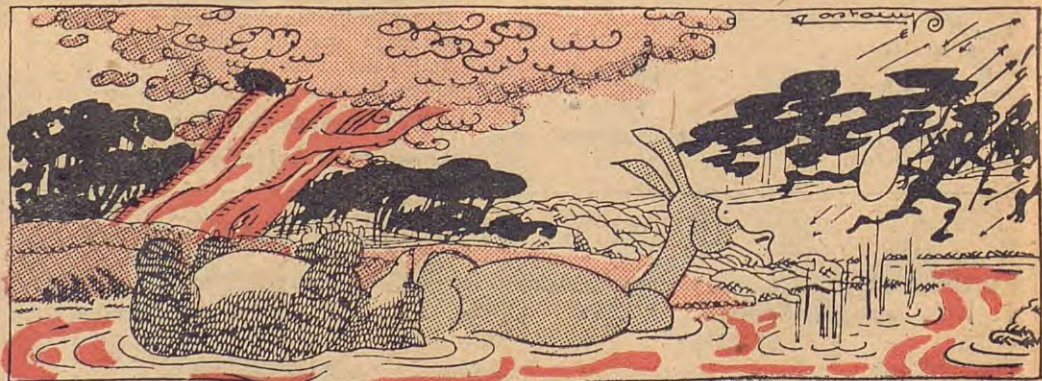
La tribu dels «Kaffeteres» va declarar la guerra als súbdits del burro i de l'ós.

I mentre tots fugien, temorencs de la ferocitat dels «Kaffeteres», els nostres herois no podien bellugar-se degut a lo tips que anaven i al molt greix que havien posat.

Amb penes i treballs pogueren llensar-se a l'aigua des de dalt d'un turonet.

Això precisament va salvar-los. Els negres «Kaffeteres» al veure surar en l'aigua aquelles dues «moles» informes, es creieren que era una esquadra i encara corren.

(Continuarà)